

Arrest

nr. 220 155 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 oktober 2017 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Nederlandse dochter V. T. Op 5 april 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.2 Op 6 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, ditmaal als bloedverwant in opgaande lijn van haar Nederlandse dochter S. B.

1.3 Op 4 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op een onbekende datum in 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/06/2018 werd ingediend door:

*Naam: B(...)
Voorna(a)m(en): B(...) M(...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse dochter, de genaamde B(...) S(...) F(...) (RN: (...)) in toepassing van artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4°de bloedverwanten in opgaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)”.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Een eerdere aanvraag dd. 06/10/2017 werd geweigerd dd. 10/04/2018, omdat het ten laste zijn van in het land van herkomst niet was aangetoond.

Betrokkene legt de volgende nieuwe bewijzen voor:

- *Verklaring van de inspecteur der directie belastingen dd. 28/09/2018 waarin wordt verklaard dat betrokkene in 2017 géén inkomsten had in Suriname.*
- *Attest van het MI-GLIS (Suriname) dd. 17.05.2017 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend bezit in het land van herkomst.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft deze is niet aangetoond. De attesten vanuit Suriname werden opgemaakt aan de hand van verklaringen. Verklaringen op eer worden niet aanvaard, gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en niet op hun feitelijkheden kan worden getoetst.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, heeft betrokkene bij de vorige aanvraag gezinshereniging een handgeschreven verklaring gevoegd waarin zij verklaart dat zij geen bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon kan voorleggen omdat zij in Holland verbleef en het geld haar persoonlijk werd overhandigd tijdens familiebezoeken van haar dochters en kleinzonen. Deze verklaring van betrokkene wordt aanzien als een verklaring op eer. Aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en de inhoud van de verklaring niet wordt gestaafd door enig bewijs kan deze loutere verklaring niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond onvermogen te zijn geweest in Nederland.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst en Nederland voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

"2. Met betrekking tot de opmerkingen van de verwerende partij

Weerlegging van de middelen

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het feit dat verzoekster de moeder van de EU onderdaan is, niet voldoende zou zijn om een verblijfsrecht te bekomen. Volgens de verwerende partij diende verzoekster aan te tonen dat ze ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en dat ze dat bewijs niet geleverd zou hebben.

Verzoekster betwist het standpunt van de verwerende partij en volhardt in haar stelling volgens dewelke ze in de hoedanigheid van moeder van een EU-onderdaan een verblijfsrecht in het Rijk zou moeten hebben,

Verzoekster is van oordeel dat er voldoende elementen voorgelegd werden waaruit de financiële afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon afgeleid kan worden.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft verwees de verwerende partij naar het feit dat verzoekster geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft gekregen betekent dat ze illegaal in het grondgebied zal verblijven. Ze kan dan op elk moment gearresteerd worden met het oog op repatriëring. De schending van artikel 8 EVRM dient in caus dan ook onderzocht te worden.

Uit al het voorgaande blijkt dat de vordering van verzoekster ontvankelijk en gegrond verklaard dient te worden;”

3.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het eerste middel de schending aanvoerde van de artikelen 20 en 24 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Tevens kan in dit middel de schending van de materiële motiveringsplicht worden gelezen. In een tweede middel voerde de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In haar synthesememorie beperkt de verzoekende partij zich echter tot een repliek op de nota met opmerkingen. Uit deze uiteenzetting kan nog slechts de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid, zodat de Raad, gelet op hetgeen hij onder punt 2. heeft vastgesteld, ook enkel op deze schendingen ingaat.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...);”*

Uit de wet en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, om aan de wettelijke vereisten te voldoen, het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van de bloedverwant in neergaande lijn in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar dochter S. B., van Nederlandse nationaliteit.

Aangezien artikel 40*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er moet worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De bestreden beslissing steunt op het feit dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft volgens de gemachtigde immers noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Hij besluit dat, aangezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst en Nederland, de verzoekende partij niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet voldoet.

De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het feit dat de verzoekende partij de moeder van een EU-onderdaan is, niet voldoende zou zijn om een verblijfsrecht te bekomen. Zij vervolgt dat zij volgens de verwerende partij moest aantonen ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest in het land van herkomst en dit bewijs niet te hebben geleverd. De verzoekende partij stelt dit standpunt te betwisten en te volharden in haar stelling dat ze in de hoedanigheid van moeder van een EU-onderdaan een verblijfsrecht in het Rijk zou hebben.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet in redelijkheid kan voorhouden dat het zou volstaan dat zij de moeder is van een burger van de Unie om het verblijfsrecht te verkrijgen. Hoger is immers reeds vastgesteld dat zij overeenkomstig het thans relevante artikel 40*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn, moet aantonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse dochter.

Vervolgens stelt de verzoekende partij zonder meer dat er voldoende elementen werden voorgelegd waaruit de financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon kan worden afgeleid. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom dit niet het geval is. Er wordt met name aangegeven dat de verzoekende partij bij haar vorige aanvraag een handgeschreven verklaring voegde waarin zij verklaarde dat zij geen bewijzen van financiële steun kan voorleggen, omdat zij in Holland verbleef en het geld haar persoonlijk werd overhandigd tijdens familiebezoeken van haar dochters en kleinzonen. De gemachtigde stelt dat deze verklaring wordt aanzien als een verklaring op eer en dat, aangezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en de inhoud ervan niet wordt gestaafd door enig bewijs, deze loutere verklaring niet kan worden aanvaard als bewijs

van het financieel ten laste zijn. De verzoekende partij zet echter in het geheel niet uiteen waarom deze vaststelling niet overeind zou kunnen blijven. Bovendien maakt zij in haar synthesememorie ook niet concreet welke voldoende elementen zij dan wel zou hebben voorgelegd. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook de andere vaststellingen van de gemachtigde, die betrekking hebben op de onvermogenheid in het land van herkomst en Nederland, en op de situatie in België, niet betwist.

Met dit betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing onwettig, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van de repliek op de nota met opmerkingen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Vooralere te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet echter steeds worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat het loutere feit dat zij geen verblijfsrecht heeft gekregen, betekent dat zij illegaal “in” het grondgebied zal verblijven, dat zij dan op elk moment kan worden gearresteerd met het oog op repatriëring en dat de schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* dan ook moet worden onderzocht.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar synthesememorie geenszins aangeeft op welke gezins- en/of privéleven zij zich precies beroept, laat staan dat zij aantoonbaar daadwerkelijk zulk gezins- en/of privéleven te hebben. Zelfs als sprake zou zijn van een gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maakt de verzoekende partij met haar betoog hoe dan ook niet duidelijk op welke manier dit door de thans bestreden beslissing zou worden geschonden. Niet alleen stelt de Raad vast dat het afhangt van de concrete omstandigheden van het geval of de verzoekende partij door het loutere feit dat haar verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, illegaal op het grondgebied verblijft, bovendien is het gegeven dat zij gearresteerd zou kunnen worden met het oog op repatriëring hoe dan ook volstrekt hypothetisch en geen rechtstreeks gevolg van de thans bestreden beslissing. Met dit betoog maakt de verzoekende partij dan ook in het geheel niet duidelijk op welke manier een schending van het voormelde artikel 8 door de thans bestreden beslissing zou voorliggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De beide middelen zijn ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE